

"SVOBODA" (LIBERTY)

FOUNDED 1893

Ukrainian newspaper published daily except Sundays and holidays at 31-33 Grand Street, Jersey City, N. J.
Owned by the Ukrainian National Association, Inc.
Edited by Editorial Committee.

Entered as Second Class Matter at the Post Office of Jersey City, N. J. on March 28, 1914 under the Act of March 3, 1879.
Accepted for mailing at special rate of postage provided for in Section 1103 of the Act of October 3, 1917, authorized July 31, 1918.

SUBSCRIPTION RATES:		ПЕРЕПЛАТ:	
Three cents a copy		Почможно часо три цента.	
One year	\$ 7.00	Ha рік	\$ 7.00
Six months	\$ 3.75	Ha пів року	\$ 3.75
Three months	\$ 2.00	Ha три місяці	\$ 2.00
Today's issue (with Ukrainian Weekly)		Часо в пятницю (з англіським тижником)	
One year	\$ 2.00	Ha рік	\$ 2.00
Six months	\$ 1.25	Ha пів року	\$ 1.25
Foreign and Jersey City Rates:		В Джерсі Сіті і Заграниць:	
One year	\$10.00	Ha рік	\$10.00
Six months	\$ 5.00	Ha пів року	\$ 5.00
Three months	\$ 2.75	Ha три місяці	\$ 2.75

За оголошення редакція не відповідає.
За комаху зміну адреси платиться 10 центів.

З Канади належить посылати гроші лише на г. ав. Foreign Money Order.

Тел. "Свобода": BERGEN 4-0237. — Тел. У. Н. Соколя: BERGEN 4-1016.

Адреса: "SVOBODA", P. O. BOX 346, JERSEY CITY, N. J.

„КАК НИБУДЬ ПРОТЯНЕМ“.

Ніде нема голоду. Ніде нема навіть страху перед голодом. У крамничих повно хліба, а селяни гостять дуже щедро, не жалюючи поживних продуктів. Навіть там, де жнива не допидали, де була посуха, й там селяни усміхнені. Нема потреби побоюватися якогось заклоту з їхнього боку. Всюди чути було від селян і селян одну і ту саму відповідь: „Как нібудь протянем“.

Ось така можна висити у новий звіт про подорож по Україні й інших краях Світу, який надіслав з Москви Герола Дені, американський кореспондент „Ди Нью Йорк Таймс“. Він подає, що відвадів ті околиці, про які пишеться в „заграничній пропаганді“, що там вмирали чи вмирають люди з голоду.

Нас отой звіт ніяк не дивує. За такі звіти Дені й його попередники, Волтер Дюранті, у більшості своїй у великих почестях. Інші кореспонденти, що не давали себе возити Совітам, а бажали самостійно збирати інформації, не могли, як відомо, довго отримувати на совітській території. Їх переслідували й як не уявлено, то принаймні викликали поза границі Світу. Зате ти, що пишуть під лад Совітам, влаштовують парадні огляди, віддають похести.

Діля нас вирішальним є й інформація, як одержують наші власні люди від своїх батьків, братів чи сестер. Для нас важкі ті дати, які подають найближчі про смерть наших найближчих, і то про смерть з голоду. Для нас важкий і той сумний, розпуланий, трагічний тон, який повпав з отих писем з різних сіл України, які просяться через совітську цензуру і сюди літалися. Цей тон стверджує іще відомості, які привозять з України навіть такі американські Жиди, як той, що його голосом помічено недавно в „Свободі“.

А це останній був голосом з України, з самого Києва, себто з того міста, в якому був теж Дені й де він бачив тільки веселі півдому у населенні, а не бачив ніякого голоду ні смутку. Дені покинувши на те, що він розмовляв тепе із селянами. Ніхто цього не перечить. На Україні ось влада в руках таких селян, з якими Деніви прихильнось говорить, а які по переведенні 14-літній „українізації“ все ще балакають „на общепонятном языке“. Совітські агенти, в яких товариств Дені обближав Україну, чи з якими стрічався як із „селянами“, запевняли його, що вони не насестуть Совітам клопоту, бо дали „как нібудь протянем“. Та „не протянем“ мовчки ми, українська імміграція в Америці, коли тут поширюються такі неправдиві вісті про Україну під Совітами. Проти цього треба однодушно виступити нам усім.

СВІТЛО В ТЕМРЯВІ

СЛОВО В 4-ті РОКОВИНИ СМЕРТІ БРИГАДИРА ЮЛІАНА ГОЛОВІНСЬКОГО.

(Реферат читаний на святотний Академії в честь Головінського у Відні дня 29 вересня 1934 р.).

Вересень 1930 р.

Український народ! Ти пам'ятаєш той пропам'ятний вересень, не золотом української осени осяяний, а вогнями панифікації обгарбаний, кровю мордованих мальованих, зойками биваних мов криками пекла сповнений? Ти тамтеш лаявцю панифікацію, Данила й Льва? Вічного революціонера, духа, що тіло вє во бою, незломного бунтаря, що Прометеевими поривами ганьбу століть, гріх рабства, відкупити хоче, панифікатору у Тобі страшні наїзники на твою землю. Ляхи окаяні... Колись то Половці й Татари, хижі орди варварських ватаг Бату й Джингісхана, лютуючі загонами Атиль і Тамерлана, не проходили людських оселів гурганями такого шаліття, такого знищення, такої руїни, як той Твій відвічний ворог, Україно, Лях неситний, панифікатор окраовлений. О, так! Оце ось не тільки подовських і бісцурмських катів, а й саме пекло і Данта старого залаякати можна сілами руїни, лаявцями панифікаторами на галицькій землі сотвореної, жорстокастими, на невинних людях довершеними, грабунками українського майна незчислимими.

Світе тихий, краю мій, Моя Україно!

Не вже не закривавеш Ти розпуці Христової обличчя Твого, щоб не дивитися на безодні хижакства й варварства, на безодні людських мук і людського шаду, яких не дозволено Тобі бачити навіть у продовж двох тисяч літ Твого догетерпінського існування?

Заправду: Якій нелюдській, якій діявольськ озрали оті лаявці панифікатори, нацьковані на українські оселі Пласудських, Собіньських і Перашчаних! От вам для спогаду хобі така, одна-одинока картина: Село Черніла Руський, терпих ганьбою згвалтованих жінок і дічат, і розруйнованих, так, що по хатах і господарств після відходу розшліх лаявців панифікаторів не остався камінь на камені. Ні, справді, скажи, праведний ду-

ху Данта, не вже є у твоюму інферні такі люди-кати, які 1894 р. в Радимі козо Перетих ганьбою згвалтованих жінок, обнаживши їх тіло, мучили на смерть? Або такі, що не з рук лаявців панифікаторів в гостинці, в половині дороги між ставією Бібрки й три рази кипучим окомором оббили? Або таких, що катіваних побивали до того, що катіваних, покляканих в останню хвилину до коначки, оміляли на вид їх страшливих, невиданих же людським оком ран?

Юліан Головінський.

І все оте на вершині ХХ століття, на очах усієї Європи і в епоху женевської Ради Нації!

Отимто й так безкрає обурення в душах тих, що ніколи не стануть у ряди вавилонських рабів, навіть лизати ту руку, що їх бє. І так охайніше бажання люті, безоглядної, всецілої писти на смертельних ворогах. А з ним і неочислима бага таких панифікаторів бригад писти, як убитий панифікаторами краєвий командир Української військової Організації і VI бригади У. Г. А., сотник Юліан Головінський.

Світлом у темряві єе він — одноразова й навіки незабута постать у рядах мстивих України, на овдах трагедії останньої боротьби нашої Батьківщини за волю і власну державу!

Уроджений дня 1. грудня 1894 р. в Радимі козо Перетих, має він усього 36 років, коли у вересні 1930 р. гинє з рук лаявців панифікаторів в гостинці, в половині дороги між ставією Бібрки й три рази кипучим окомором оббили? Або таких, що катіваних побивали до того, що катіваних, покляканих в останню хвилину до коначки, оміляли на вид їх страшливих, невиданих же людським оком ран?

Уроджений дня 1. грудня 1894 р. в Радимі козо Перетих, має він усього 36 років, коли у вересні 1930 р. гинє з рук лаявців панифікаторів в гостинці, в половині дороги між ставією Бібрки й три рази кипучим окомором оббили? Або таких, що катіваних побивали до того, що катіваних, покляканих в останню хвилину до коначки, оміляли на вид їх страшливих, невиданих же людським оком ран?

Уроджений дня 1. грудня 1894 р. в Радимі козо Перетих, має він усього 36 років, коли у вересні 1930 р. гинє з рук лаявців панифікаторів в гостинці, в половині дороги між ставією Бібрки й три рази кипучим окомором оббили? Або таких, що катіваних побивали до того, що катіваних, покляканих в останню хвилину до коначки, оміляли на вид їх страшливих, невиданих же людським оком ран?

Уроджений дня 1. грудня 1894 р. в Радимі козо Перетих, має він усього 36 років, коли у вересні 1930 р. гинє з рук лаявців панифікаторів в гостинці, в половині дороги між ставією Бібрки й три рази кипучим окомором оббили? Або таких, що катіваних побивали до того, що катіваних, покляканих в останню хвилину до коначки, оміляли на вид їх страшливих, невиданих же людським оком ран?

ми всі його. Це він віс у біз-у Україну нашу славу VI Бригаду. Це він злобув Київ та вступив, писав перемоги над болшевиками, до столиці соборної України, повну-ючись ключеві: шість до „Льво-ва веде червє Кий. Це він вє нас, ує в підпілля, в бій про-ти другого наїзника, Ляха, здійснюючи ключ потужної революційної кінноти на українських землях аж до мв-дї виходу національної рево-люції на всі України промв-дї-тирів. Під його кермоу У-к-райська Військова Організа-ція пережила найкращі дні сво-го розвитку та познача-лася чинами, що поривали і поривають до бою й ба-дужих, скріплюють між на-дуси і зневірених, і дають ч-м незлобному віру в оков-ну перемогу. Він знає, і те-со переконання твердо в-ю-ує нас, що сила тирани-треба протиставити свою си-лу, що проти насильств треба боротися, і то боротися не словом, а чином. Він непох-но вірив і ту віру передав на-ш, що чин Української Війсь-кової Організації в добі повне-лення і повної безбортности українського народу, злого-на ласку-неласку ворогів та при повній байдужості і з-культурного світа до нас, — це одинока сила, якої воро-гі ніколи знищити не може, і-ка знищити ворога. Бо ш-сила, опєрта на високій іде-їзвольення нації, ідеї, окупа-її кровю десятків тисяч най-кращих синів України, змага-до здійснення ідеалу впер-не, не дивлячися на жертви, та і твердім переконанням, що б-жертв та зусиль не буде пере-моги. І тому вона переможе! А коли чинна жина ота іде-який бл. п. Юліан служив за-во згинув, то й Дух Його є і буде вічно між нами, і на-усім лишається продовжувати чин великого бригадира, п-м-ятого, що нема жертви з-великої, коли іде про волю України...“ („Сурма“ з 1930 р. ч. 10 (37)).

Так: Воля України — це наш най-вищий, одиникий, найсвяті-ший ідеал, і за нього ми і кожен час віддаємо все; вся активність нашого життя, все його надбання і життя саме. А спомин про таких, як Юліан Головінський, буде нам водно-багатодимним світлом у темр-ї, візєю Архангела, від якого зброї розсиплюється і врати адаві, і буде для нас його з-лізана, небагата жорстоко нехситна воля дивини до чинів з наліз і крові. І буд-мо ми в нашій бою такі стра-шні й небагати, як є ними лаявці панифікатори і бол-шевицькі кати виголодувані на смерть України. На землях під режимом Пласудського і-мо під прапорами УВО, і та-кими командирами, як Юліан Головінський та інших радів безсмертних мстивих, що по-віддавали своє життя за волю українського народу і сво-ю державу. Та при тім шаслив-ми, що спомин наш зберігає вірно й точню імена всіх Геро-їв Західної України, іх по-добі і їх світлість, і в кожен час ми в літослі наших днів знаємо вісті про їх герої-ське життя. Але якє інше з-шого огляду є положення на землях Східної України, під кормією московських катів. Там забутих Героїв, що тим своїм шляхотним тілом начинили безокручї ряди с-лужь для народу моє. Іх імен-ми не зяємо.

І тому, зявляючи сьогодні світу пам'ять бригадира Го-ловінського, згадаймо при-чому й великі ряди борів, що впади в боротьбі з моск-овським наїзником на Східній Україні! Слава Героїм! Вигубити ворогів до ногі-це наше одинокє змагання, на-ша одинокє ш-я. Хай жє борються! Україна поже усе! Д-р Остап Гринь.

МАЮ ДВІ.

(Оповідання).

7)

— Се, що кожний цвяшок має свою вартість, знаю дуже добре, — сказав Жид. — Та-кож знаю, що свою вартість має кожне твоє слово. Та не-знаю, яку вартість, Твоє від-повідь є для мене загадкою. — За пару днів загадка буде роз'язана, — відповів Сидір. — Як вчуєш, що в Солодні з нашим маетком станеться, то мою відповідь стане вам дуже ясно.

Сі слова Сидір сказав уже за порогом, заприкачу за собою двері. Коли парубок вже був далеко за коріюмою, зарега-та на ціле горло. Потому х-хотав. Довго шов так, рег-очуи голосно: то хихочуи на перемину, коли передумував, які то наслідки буде мати його розмова з Жидом. Не сумнівався, що ся розмова ще ні-ні буде звисна в цілїм Солодні.

— Спершу люди будуть об-мірковувати і один одного пи-тати: „Що таке той старий За-вально вигадав, щоби сина зробити великим паном не на своїм ґрунті і не в своїй хаті? Куди той син поїзався, де, і

яким паном став“? Як й приїде літація ці-лої відумерщини і як я в Со-лодні так більше не пока-жусь, — думав Сидір, — то між людьми піде така по-говірка: „Хитрий гуштов був той старий Завальч! Він не лиш-ся приходить зі свого господар-ства відкалати і ховав. Він не задокважав свій маеток. Гроші роздобув банкомани і ішчи-ми позичками, докладав до то-го, що давало йому його го-сподарство. В останніх днях до того покладного гроша до-дає ще гроші, які зяв з сво-єю худобою. Коли так старий Завальч перенєс кудись і перед-омом своїх вірників скрив по-ділїну, може, які потрїбує в-артість свого маетку, то тепер-дєс там на тім світї сміється в кулак, бачуци, як то його маеток в Солодні літнується і як він ріжнїмі плачує, що не відбїють собі позичених йому грошей. І його син дєс-далеко зїзїдїс сміється в ку-лак, маючи забезпечену по-трїбує вартість зліцтованого маетку“.

— Ось так то всі люди бу-дуть пояснити собі наше банк-ротство і літацію маетку та-кого богача, яким був мій ба-тько, — думав Сидір, ладчи жваво й весело, час до часу хихочучи. — Всі будуть гада-ти, що вона буде каятись, так ду-богається. Загадкою для всіх буде лиш те, де і який той маеток. Знаючи, що батько ви-слав мене до рішнїчої шко-ли, більшість людей в Солодні будуть гадаати, що батько купив для мене якесь вели-панське село, якого збанкро-тованого польського шляхти-ка або й графа. Дехто може погадає, що я покинув село, бо батько купив мені велику каміницю у Львові. Дехто мо-же й буде то гадаки, що мій гроші лежать в банку і я живу вигідно з самих процентів... Хотів би я бути в селі по лі-цїтатї і чути, що про та про-та і про мене балакають. Я хо-тів би чути, як мені завиду-ють!

Сидір найбільше цікавий був, що погадає-Фруз, як до-бі уху долетить його розмова з Жидом. Він не сумнівався, що вона буде каятись так ду-богається:

— Я запоканово відвернулася від нього, гадаючи, що він зї-їзїдїс на біду. Виносивши той Гринь, бо баламутив мене і казав мені, що Сидір зїїзїдїс на жєрєка. Також мав ка-зати мені так: Забороня мені балакати з Сидором і пере-д-ати йому, бо їх не було, роз-

бадався з однимі товари-шем воє манял... — з рі-к-ло. Т ї було в горах. Доли-ною пішла бистра ріка, дорога йшла рай рай. Місяця ріка пішла спокійно і рівно, хоч би-стро. Там, де спав був бі-лий і де з води витавали ска-ли, ріка клекотала, шуміла, п-нилася великими білими бо-ванами, на бїм боки приска-ла. Шоби скрутити і спокійно викрутити папіроску, Сидір сі-в на каміни рай рай і розпо-чав з розмовою. Очевидно за ріку він сам думав, уявля-ючи собі, що то вона відпові-дає на його питання і питає його.

— Звідки ти так бїжиш? — спитав ріку. — Там високо в горах ма-є парусот жєрєл — гуркула, заклекотала і зашпїпала рі-ка. Шоби влізти, авдиривши об-каміни, розприснулася. Одна ве-лика крапля авала на папіро-ску і розмочила її. Папіроска розмочилася і Сидір, кинувши її в ріку, став крутити другу, пи-таючи: — Кудиж ти так бїжиш? Да-леко? — Ой, далеко, дуже далеко та моя дорога! Йї авгалїї нема кінця. — Як се може бути? — спитав Сидір. — Всього на світ є кінєць, тож і твоїй мандрівці, буде. (Далї буде).

НА БІЖУЧІ ТЕМИ.

ЗНАКИ ЧАСУ?

У Латвії згинув з рук своїх вірних архієпископ, православний єпископ Латвії. Хоч поліція спершу думала, що латиського єпископа вбили з особистих мотивів, то вона не виключає, що він згинув внаслідок політичної боротьби, котра ведеться в його церкві за комунізм. Погибший єпископ був завзятим противником комунізму.

У Нью Йорку недавно згинув з рук вірменів вірменський архієпископ, котрого не злюбили за революційні вірменські організації за те, що він схилився до признання більшовицької окупації Вірменії.

ДОБРЕ МАТИ ПРИЯТЕЛІВ.

Перед Церковною Лігою для Промислової Демократії виступає олімпіада з промовою про російську православну церкву внаслідок свідчення протестантського єпископального єпископа Гарднера Дей, котрий є капеланом колегії Вієнса у Києві. Він заявив, що він зосереджений на тому, щоб не допустити, щоб російська православна церква занепадала, бо вона є наскрізь пошкоджена реакцією і веде її до краху в глибокій тиші.

Ця промова очевидно обурює до живого російських вірменів єпископів і єпископів, бо вони щастя, вони стоять у близьких зносинах з протестантською єпископальною церквою, і їх заохочує на генеральній конференції церкви, що відбулася в Атланті. Св. Н. Дж., єпископ цієї церкви, Пол Матюс, виступив з публічними перепросинами.

ПОСТУПОВИСТЬ І ЧИСТОТА ЯК ЧЕСНОТІ.

Російські православні єпископи заявили, що вони зовсім задоволені з цієї заяви. Вони хотіли тільки додати, що Дей намагається певно більшовицькою пропагандою.

Та зазвичай, що не всі вдоволені з заяви Матюса. Дехто хотів би знати, чи російська церква страждала щось з своєї реакційності та чи стали її політичні чистісти чеснотами?

СВОБОДА, ЧИ ПРАВДА?

Німеччини націстичний уряд у своїх зусиллях до повного об'єднання німецького народу старався вжити до цього й церков. Тепер баварські протестанти виступають проти цих зусиль як проти порушення свободи совісті, яку повинен би, на їх думку, признавати всякий уряд. У них свобода совісті поклади єдиність народу.

У юлорським „Комітетом Чорні“ виступала останньої невідомою Магдаліна Слейд, котра записувалася під релігійно-оплядому до учених індійської святих Гали. Представивши в цій християнській церкві релігійні погляди цього нехристиянського алієра, проповідання сказала, що, проповідати їй перед відродженням Америки, Галид казав їй: „Я не стою за свободу для Індії, але за правду“.

Д. Норман Вінсент Піл, проповідник церкви „Марія Коледжі Чорні“ у Нью Йорку, в свою проповідь про відношення молоді до церкви заявив, що молоді не хочуть від церкви ні помпи, ні відправ на мертвих престолох. Ми живемо в часах, коли люди домагаються справедливості, милосердя й крамного життя. Церква мусть бути об'єднаною людських вартостей і боротися за краще до людщини. Церква мусть знати відвагу за те, що борється. „Новочасна молоді не піде за такою церквою, яка є оберезна, хитра й боязлива“.

З УКРАЇНСЬКОГО ЖИТТЯ В АМЕРИЦІ

НЮАРК, Н. ДЖ.

Сходина молоді.

Відрадним явищем являється у нас в Америці те, що молоді починає сама, цікавитися життям і зривається до лету. Вона сама про себе дає знати своїм батькам, що вона забита до життя і хоче жити по своїй волі.

Вияв цього хотіння, це організації молоді по всіх установах завершенням, Ліга Української молоді Америки.

І тепер треба якнайбільшу увагу звернути саме на ту молоді, яка хоче організуватися, хоче творити певну одиницю, яка би її репрезентувала назвою. А старші повинні сприяти цьому хотінню і підмагати її творити цінності нашої молодоті генерації, щоб наша будучиність була запевнена.

Тому, коли десь молоді будуть до життя йдуть усі їм на зустріч, а вона буде сама вадяна за це.

Таке пробуждення молоді бачимо тепер скрізь по всіх інституціях, де лише життя Українці.

От і в Ньюарку, Н. Дж., та молоді, той цвіт української нації починає прибирати форми організованого життя. Вся молоді Ньюарку бачить, що так як ти стоїть життя годі годі слухати „великої“ політики малих політиків і тому вона починає зривати з тою мертвечиною, у якій її держано до нині. Вона бачить, що куди її завело, бачить, що по нинішній день вона не має просто де зійтися, бо навіть не має українського дому в Ньюарку. Вона бачить, що все доконала неї розсварені, розроблені „розполітизовані“ кожний на свій лад.

І щоб раз сфінчити з цим, вона почала підпалити під своє нове організоване життя. Чи їй уласть, — побачимо, але що хотіння є, це одне можна стерпяти.

Тому ж 18 жовтня (четвер) ч. р. мають відбутися в Січовій салі ширші сходина, де буде обговорюватися справа організування молоді в Ньюарку.

Бажаним є, щоб батьки прийшли із своїми дітьми на ці сходина і почувши, що їх діти задумують робити. А молоді повинна явитися якнайчисленніше вся, без ріжниць переконань.

На цих сходинах промовлятимуть представники молоді. Ст. Шумейко, Буката й Ст. Фік. Приходять усі, бо перед нами великі завдання, які маємо виконати. Памятайте, що лиш організовано будемо представляти якусь вартість і зможемо довершити щонебудь доброго для нашого народу. Виконаймо своє завдання і прийдім на ці сходина з доброю волею і надією причинитися до успіху гарного почину в Ньюарку.

Повідомлення.

НЮ ЙОРК, Н. Я.

Музичальний вечір „Приятелів Української Музики“.

Перший концерт у сім сезоні, влаштований товариством „Приятелів Української Музики“, відбудеться в п'ятницю, дня 9, листопада, в Студіо Клоб, 21 Іст 77 вулиці.

Особливою новістю на тім концерті буде струнне тріо сестер славни українського композитора Федора Якименка.

Того вечора промовлятиме теж бувший суддя найвищого суду української держави та бувший посол до Англії, сенатор А. Марголін, що тепер викладає в ньюйоркській університеті.

Звертаємо увагу, що кожне українське товариство може стати членом „Приятелів Української Музики“, вплачуючи річну вkladку в сумі \$10. За те п'ять членів товариства мають даремно вступ на 8 концертів. Індивідуально платити членів річну вkladку в сумі \$2 за 8 концертів. Вступ на салю для нечленів \$5 центів. У всіх

справах треба відноситися до підписання.
Роман Придаткович,
324 East 15th St.,
New York, N. Y.

ГАРТФОРД, КОНН.

Протест проти Польщі.

Українська громада разом з литовською влаштували спільне віче, на яким заперечували проти політики Польщі супроти непольських народів, що опинилися під Польщею. На тім вічу реферували між іншими і конгресмен Копермен, котрий заявив, що родився на українській землі і тому поважає себе Українцем. Він закликає за те, що Україна й Литва повинні бути самостійними державами на всіх своїх землях. Разом з тим напівнависав політику тих, що загарабали ті землі.

Місцевий парох о. д-р Гулін заявив, що нам треба організувати революційні лави, бо в огні революції відродиться українська держава і освободить український литовський народ.

Петро Драпак.

ЛИСТУВАННЯ РЕДАКЦІ.

Дописувачи. — Коли який допис не відрукований, то видно, що не надіється до друку. На це складаються ріжні причини і годі про те все кождому дописувачеві писати. На це нема чарів, ні змоги. Дуже часто дописувачі порушують справи, про які пишуть обширно в статтях, і то дуже часто надсилають нам найліпшими журналістичними силами. В тих дописах нема нічого нового й цікавого, тому годі псувати те, що передано вже з добрими аргументами іншими. Того дехто з дописувачів ніяк не хоче розуміти і раз-у-раз питається, що є зважало. Відповідаю на це є завжди одна і тасма: якби була відповідала, булаб чимось певно відрукована.

Мусій Степанчук.

СВІТЛИНИК ЩАСТЯ.

(Український студент). Як піде в світ, мій друже, Не жди роздари у нікого, І не кривдуйся дуже Під утиском тигру свого.

Знай, що довгого щастя Ковдати ти сам все є будеш; Лиш в трудах і нещасть Піднеш ти, що світ і людя.

А як тоби до шай Важкий шлях буде простиратись, — Ти їди все дальше смію І не поважає повертатись!

Знай, що лиш то побачиш, Що виверили службу постом. Що власний свій світильник У руки взяв перед собою.

Ізгод до світла зроби, Світличний той: знання, науку; Тобі засяє він усюди, Він щастя твого запоруку.

СПРАВЛЕННЯ ПОХИБКИ.

Під дописом „До ювілейної кампанії У. Н. Союзу“ в 241-шій числі „Свободи“ підписано: Іван Мельник, член від. 223 У. Н. Союзу в Вилкс Барі, Па. Має бути: Іван Мельник, секретар від. 223 У. Н. Союзу в Вилкс Барі, Па.

ПОДЯКА.

Я, нижче підписаний член 217 відділу У. Н. Союзу, складаю сердечну подяку головному урядникам нашої організації за уделення мені допомоги з фонду зопомогового, котра стала мені великою поміччю у моїм нещасті. Бажаю У. Н. Союзіві якнайкращого успіху. Також дякую місцевим урядникам за їх труд.

Гнат Кушанки.

ВСТУПАЙТЕ ГРОМАДНО В ЧЛЕНИ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ.

СОЮЗ ГЕТЬМАНЦІВ ДЕРЖАВНИКІВ В АМЕРИЦІ 1-ИЙ ОКРУГ ФІЛАДЕЛФІЯ

улажує

СВЯТО УКРАЇНСЬКОГО ЛЕТУНСТВА

В НЕДІЛЮ, ДНЯ 21-ГО ЖОВТНЯ (ОСТОВЕР) 1934 РОКУ В ШІЦЕН ПАРКУ У ФІЛАДЕЛФІІ, ПА.

НА СЕ СВЯТО ПРИЛІТЕТЬ ЛІТАК „УКРАЇНА“ З ДІТРОЙТУ ТА ЛІТАК „ЛЬВІВ“ З ІШКАГА. ПРОГРАМА СВЯТА: 1. Молебін і водосвяття в Шіцен парку, в годині 1-шій пополудні. 2. Святотні промови. 3. Похід на летніце поле, де осядуть літаки. 4. Ріжні ігри, танці, забави і несподіванки.

Парк буде отворений в годині 9:30 рано. — Чистий дохід на Укр. Летунську Школу в Дітроїті. КОМІТЕТ УКРАЇНСЬКОГО ЛЕТНІЧОГО СВЯТА: Антін Пашук, голова; Іван Боросевич, секретар; Степан Олесь, лисар; Антін Цурковський, Петро Кирілюк, Теодор Чермерис, Василь Коцобинський, Григорій Красій, Павло Луків Мікола Сенік, члени.

ПОЗІРІ! НЮ ЙОРК І ОКОЛИЦІ! ПОЗІРІ! „ЧОРНОМОРСЬКА СІЧ“ 1-ША СОТНЯ В НЮ ЙОРКУ, Н. Я.

улаштує

ВЕЛИЧАВИЙ ОСІННИЙ БАЛЬ

В UKRAINIAN HALL, 217-219 E. 6TH STREET, NEW YORK, N. Y.

В НЕДІЛЮ, ДНЯ 21-ГО ЖОВТНЯ (ОСТОВЕР) 1934 РОКУ

ПОЧАТОК В ГОДИНІ 6-ТІЙ ВВЕЧІР. — ВСТУП 40 ЦЕНТИВ. — МУЗИКА ПЕРШОРЯДНА. До всего Громадянства та Молодіжні міста Нью Йорку! Чорноморська Січ запрошує все громадянство та молодіж на нашу забаву, де весело переведемо вечір при добрій музиці, котра без перерви буде задовольняти молоді та старших. Тож не забувайте масово прибути на цю забаву, тим допоможемо рідному краю в зодобути Української Держави, бо „Чорноморська Січ“, відколи заснована в заморських краях, так працюють на не свої товариські користі, але що запропащують на підприємствх зараз виснажують до рідного краю. Тож приходіть та інших кличте! За добру забаву ручити — Чорноморська Січ.

ПОДІХ ОСЕНІ.

Вянуть, сохнуть квітки І жовтнуть листки. Бо північні вітри налітають. Затихають пісні І понору-сумні Дні осінні вже наступать. І по неби пливуть У невідомо путь Чорні хмари одна за одною; Лиш часами на мить Сонце з них заблищить І на землю погане з журбою.

П. Т.

СОВІТСЬКІ АНЕКДОТИ

Офіційним органом комуністичної партії є „Правда“, а офіціозом совітського уряду є „Известія“, чи пак — як у Києві — „Вісті“. Совітський громадянний виробник собі таку опінію про ці газети: В „Правді“ нема вістей, а у „Вістях“ нема правди.

Два совітські громадяни сперечаються про більший політик: Гувєр чи Сталін.

— Гувєр навчив Американців не пити — каже один.

— То небагацько! — каже другий. — Сталін навчив Москалів не їсти.

Сталін нарікає перед Калініном, що в його кредит є миші.

— Іх легко проженеш, каже Калінін. Повісь над креденсом картку з написом: „Колектив імени Сталіна“. Половина мишей здохне з голоду, а половина негайно втече.

Низька вартість чи пак безвартісність совітського рубля поза кордоном СРСР є предметом намішків.

— Який нарід найбагатіший у світі? — Москалі! Самі не знають, що з своїми грішми зроби́ти.

Яка монета на світі найвеселіша? Совітський рубель: усі сміються, коли його побачать.

Переслідування ГПУ чи пак „диктатура пролетаріату“ далися неоднораз в знаки. Про режим у СРСР кружнить там така анекдота про заців-утікачів, що хочуть втекти з „совітського раю“ за кордон.

На границі просить заців польську прикордонну сторожу, щоб дозволила перейти через кордон. — ГПУ видало наказ арештувати усіх верблюдів у краю — кажуть заців.

— Алеж ви не є верблюдами — каже сторожа.

— То правда, але спробуйте переконатися про те ГПУ.

Між товаришами.

— Бог сотворив нас жінок гарними і дурними. — Як це? — Гарниз, щоб нас любили мужчини, а дурними, щоб ми любили мужчин.

